

ἴσως δὲν ἤθελε φθάνει τόσο· ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰν τοῦ παρουσιάζεται κάθε φορά, στή στιγμή τῆς ἐχτελέσεως, ἡ στιγμή ἐκείνη τῆς ὑποσχέσεως, μὲ τὸ τότε ἐνδιαφέρον καὶ θέλητρού της.

Τὸν ἄνθρωπο τῆς στιγμῆς, μὴν ἠμπορῶντας νὰ βασι-
σθῆς εἰς αὐτόν, θεώρει τον μᾶλλον ὡς περίστασιν, παρὰ
ὡς ἄνθρωπον. Καὶ ξεῦρε νὰ ὠφελῆσαι ἀπὸ αὐτόν ὡς ἀπὸ
περίστασιν, ποῦ ἂν τὴν ἀφήσης, τὴν χάνεις.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ

Σεμνο στολίδι τοῦ σπιτιοῦ, παιδί μου ἀγαπημένο,
τῶν ἀδελφῶν σου ἀγάλλιασμα, τῆς μάννας σου καμάρι,
πῶς χαίρωμαι νὰ σε θωρῶ τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ παίζεις
μέσ' τ' ἄνθια, μέσ' τὰ λούλουδα, 'στῆς φύσης ταῖς ἀγκάλαις!
'Αγνότερο τριγύρω σου δὲν εἶν' ἄλλο λουλουδί·
σύ τὸ ρυάκι ποῦ κυλᾷ 'ς ἄσπρες κατάσπρες πέτρες,
σύ κι' ὁ καθρέπτης ὁποῦ ἀχνὸς δὲν θάμπωσε κανένας.
Δὲν εἶνε ! κι' ὄλα γύρω σου, θαρρεῖς, τ' ἀνανοοῦνται,
καὶ βγαίνει γιοῦλι ὅπου πατεῖς καὶ βγάζ' ἡ πέτρα ρόδο.

Κέρκυρα 1896.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ